

201. Naar Dagen er bortgangen.

L. Jastrau.

Andantino.

1. Naar Da - gen er bort - gan - gen, og Nat - ten fal - der paa, *pp*

og al - le de smaa Stjer - ner paa Him - mel - bu - en *p*

gaa, *pp* da slum - rer vel mit Øj - e, men *dolce*

Tan - ken i - ler frem og sø - ger gjennem Drøm - men til sit el - ske - de Hjem.

2. Naar Solen atter straalere,
Da taler vel min Mund;
Det synes, som jeg er der,
Men ak, det synes kun!
Thi mæns min Tunge taler,
Mit Hjerter iler frem
Og søger gjennem Sværmen
Til sit elskede Hjem.

3. Til varme Syd er fløjet
De muntre Fugles Kor,
De trætte Blade søge
Den moderlige Jord!
Og Træets Frugter finde
Saa lunt et Vintergjem,
Min Tanke og mit Hjerter
Skal de aldrig finde hjem?

4. Urolig er min Slummer,
Ustadig er min Gang,
Og fjernt fra Harpens Strenger
Flyr modløs nu min Sang.
Min Tanke og mit Hjerter,
Ak vil du huse dem?
I Himlen og paa Jorden
De har ej andet Hjem!

Chr. Winther.